

Ефросина донесе пояса с меча, шапката и наметката.

Иваница беше готов.

Тримата се изгледаха развълнувани.

- Нека те пази светата дева Влахернска - каза Каламодиос и прегърна момъка. Постоя малко така, след това го пусна, изстри очите си и обърна гръб.

- Аз ще те изпратя вън - пошъпна смутено хетерата - но - но най-напред трябва да вържем отново ръцете и краката на Теофила.

- Защо? - трепна обиден Каламодиос, - още ли не ми вярвате? Не заслужавах това, Ефросина!

- Аз ти вярвам, - каза Иваница и стисна крепко ръцете му. - А сега - 'сбогом! Ефросина ще ти разправи. Към разсъмване вие ще блъснете заспалия стотник по стълбите, ще дигнете тревога в цялата къща, ти ще изтичаеш долу и ще кажеш, че съм те ограбил насила. Виждаш, че сме ти вярвали, щом сме разчитали, че няма да изкажеш Ефросина. Сбогом, Теофиле! Благодаря ти за всичко!

Князът нахлупи шапката до очите си и изтича в приемната. Една малка врата, скрита зад един килим, отвеждаше в някакъв тъмен коридор.

- Внимавай, - пошъпна Ефросина, - тук са стълбите.

Слязоха тихо и предпазливо. След това минаха през едно предверие, слабо осветено от блясъка на звездите, отвориха една желязна врата и се намериха в обширната градина, която се простираше зад двореца.

- Сега стига. Върни се! - каза момъкът.

- Не, не, - пшъпна умолително жената и се притисна до рамото му,

Нежните ѝ крака с мъка догонваха едрите стъпки на княза, девствения сняг на градината стигаше почти до коленете ѝ, почна